

убѣдихъ, че вършатъ дѣло патриотическо и спасяватъ страната и които, може би, повече сж патриоти отъ меня и повече мислятъ за доброто на България. Азъ му отговорихъ: не мога. Стрѣляйте ма, уволнявайте ма, удалявайте ма, правете, каквото щете съ меня, нъ азъ не мога да ви бжда съмисленникъ, не мога да ви съчуствамъ. Тогава той ми съобщи, че билъ длъженъ да ми предложи да не исказвамъ никому въ полка своитѣ си убѣждения и щомъ пристигнемъ въ Перникъ, незабавно да се отправа въ отпускъ, за което той щель да говори съ полк. к-ръ и поиска отъ меня честно слово, че дѣйствително нѣма въобще да казвамъ никому за това, което зная. Азъ му се обѣщахъ да не казвамъ и се съгласихъ да отида въ отпускъ въ Пловдивъ, нъ прибавихъ, че въ Перникъ друж. к-ри ще захванатъ да ма питатъ и азъ немога да не кажа нѣщо. Уговорихме се най послѣ да имъ кажа просто, че не съмъ се убѣдилъ въ правотата на дѣлото. Щомъ пристигнахме въ Перникъ, полковоя и друж. ком. ма обиколиха да имъ разказвамъ. Казахъ имъ горното и трѣбваше да добавя, че азъ нѣма да участвамъ въ това дѣло. Тѣ отговориха, че сичко излѣзе бошъ лафъ и тѣзъ работа нѣма да я бжде. Азъ още по напръдъ бѣхъ убѣденъ, че само това като имъ кажа е достаточно за да ги поколебая още повече и да ги накарамъ да се откажатъ отъ това дѣло. При все това, обаче, азъ неможахъ да се сдържа да не кажа на по близкитѣ си другари капит. Марина, Тодорова и Пор. Голѣминова, че съмъ се убѣдилъ, какво сваляннето на Княза не е единственното срѣдство и послѣдното да спаси отечеството, че